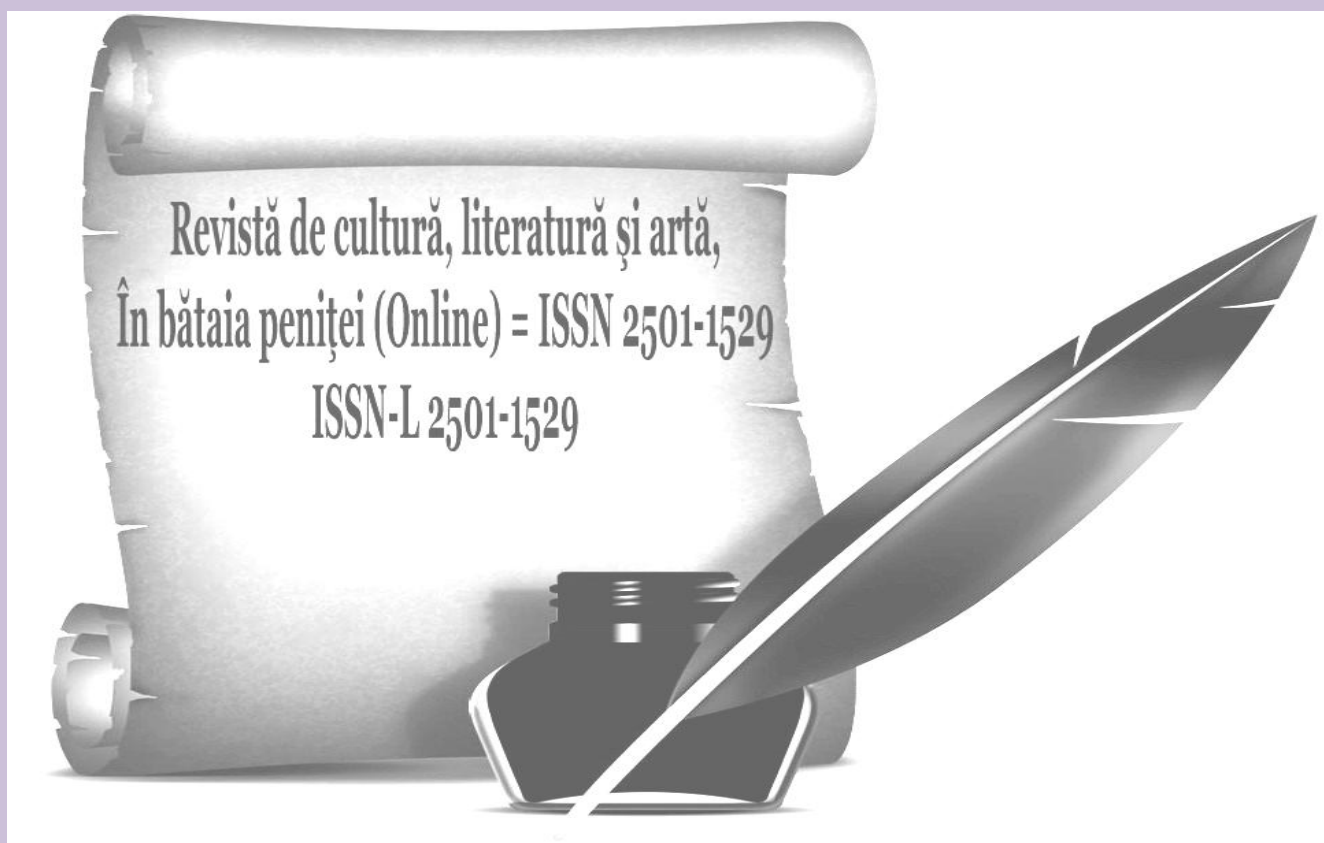

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 2 (22) / 2021

Anul VI, Nr. 2 (22) / 2021 / (Lunile: aprilie – mai - iunie)

Vasile IULIA, Câmpia cu flori, clasa a V-a, Șc. Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu
Vasile Alina, Copacul fermecat, clasa a V-a, Șc. Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu

În bătaia penitei

Anul VI, Nr. 2 (22) / 2021

Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia penitei (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Fondată la Caransebeș, în ianuarie 2016,
de Ana-Cristina POPESCU în colaborare cu
Adrian POPESCU,
Ion TURNEA și Simona Petronela MÎȚU.

-apare trimestrial-

Nr. 3 (23) / 2021 va apărea în luna SEPTEMBRIE

Colectivul redacțional:

Redactor-șef: Ana-Cristina POPESCU

Redactori:

Melania Rusu CARAGIOIU
Adrian POPESCU
Ion TURNEA

Redactori asociați:

Radu Botiș
Adrian CRÂNGANU
Mariana STRUNGĂ

Secretar de redacție:

Simona Petronela MÎȚU

Colaboratori:

Valentin BUSUIOC
Antuza Valentina DÂRLEA
Romulus FRÎNCU
Ana GHIAUR
Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL
Maria IEVA
Andrada Brîndușa KESZEG
Mario Marco MIHĂILĂ
Lucia Elena POPA
Manuela DĂNESCU PROCOIAN
Simona Gabriela ȚÎRU
Andrușa R. VĂTUIU

Tehnoredactare: Ana-Cristina POPESCU

Responsabilitatea privind conținutul materialelor
publicate în revista „În bătaia penitei” aparține strict
autorului care semnează textul.

Materialele se pot trimite la adresele:

inbataiapenitei@yahoo.ro

Elzumina@yahoo.com

Adresa redacției:

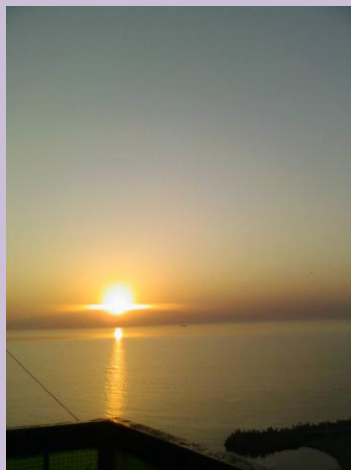
str. 1 Decembrie, bl. 4, sc. A, ap. 18, loc. Caransebeș,
cod. 325400,

jud. Caraș Severin, România.

Tel. 0766293724, 0736942924

www.inbataiapenitei.elzumina.ro

<http://blogul.elzumina.ro/>

Irina Lucia MIHALCA

POEZIE

Invazia

De ceva timp, în orașul meu, se întâmplă ceva.
În jurul clădirilor s-au înălțat schele înalte,
tot mai înalte.

Totul e analizat, măsurat, împrejmuit, verificat.

S-au tăiat copacii, s-au călcat florile,
s-au adus echipamentele,
s-au scos gardurile,
s-au instalat
în fața ferestrelor
și-a tuturor pereților.
Au început să bată, să fixeze,
să înlocuiască,
să izoleze.

Sub privirile lor, oamenii respiră,
sub privirile lor, oamenii trăiesc,
dorm, se spală, mănâncă,
iubesc...
Un spectacol
la care,
de ceva timp, asistă.

Sunt oamenii reabilitați?

se desprinde și ultima legătură.

Un călător

Ajungî și pleci, trimis de soartă
în necunoscut.
În clipa despărțirii, amurgul se stinge lin,
stelele stau să cadă.

Înstrăinat, sub soarele fierbinte,
totul se pierde,
năluci, năluci,
aluviuni de gânduri,
rătăcitor, te lupți cu vântul,
cu nisipul
și nemărginirea.

Ajungî și pleci, strivit de lumi,
târziu, în noapte, descăleacă destinul,
târziu, în noapte, inima, o clipă, ți se-oprește,
descoperi golul din zidul plângerii,

nici cânt, nici aripă.
O lacrimă.

În noaptea vremii, sub pielea ta,
văpăi, văpăi, dureri ce ard
se năpustesc la vale,
iar pavăză, iubirea.
Un drum
în depărtare.

În lungul lumii, sub cerul vieții,
un gând prefigurează,
pași nevăzuți se estompează,
acorduri de tango sparg tăcerea,
un sâmbure de vis,
muguri și flori.
Un călător surâde
în aurora zilei.

Evenimente

EVENTIMENT EDITORIAL

Anul 2021 a debutat cu publicarea volumului „Poeme hibride” sub semnătura prof. univ. dr. Florentin Smarandache de la Universitatea New Mexico (S.U.A.). Volumul a apărut la Educational Publisher Grandview Heights din Statele Unite.

Coperta este realizată după o pictură a poetului și pictorului englez William Blake iar postfața și ultima copertă se află sub semnătura scriitorului orșovean Andrușa R. Vătuui.

„Noul volum de versuri al lui Florentin Smarandache este scris și expus în binecunoscutul stil al fondatorului paradoxismului, pe paradoxește. Fiecare poezie – 30 la număr, împărțite inegal în patru cicluri, funcție de „specia” literară (pretins) utilizată – este însoțită de o imagine, imagini despre care aflăm dintr-o explicație marginală că sunt obținute, prin varii deformări și filtre, din fotografii realizate de autor în lumea largă. Ilustrațiile nu sunt plasate întâmplător, ci într-o tentativă de oglindire a peisajului poetic, fiecărui ciclu corespunzându-i câte o tematică deformativă și cromatică.

Sunt și nu sunt multe noutăți stilistice și de conținut în noul volum al profesorului de matematici din deșertul filmelor western. Una peste alta, Smarandache pune la îndoială, ca totdeauna, *totul*, evitând *drumul*, și nu *destinația*, căutând mereu următoarea întrebare, chiar cu riscul de a descoperi că este aceeași, doar că altfel formulată (**Andrușa R. Vătuui**)”

(Sursa – Tribuna seniorilor mehedinteni)

Cronică literară

Radu Botiș

Un volum de proză scurtă bogat în culoare artistică, simboluri și îndemnuri moralizatoare

adolescentină.

Am lecturat zilele acestea un volum de proză scurtă „Cercul (Pe drumuri bățătorite de cuvinte)”, de Ana-Cristina Popescu, bogat din punct de vedere artistic. Cuvintele par să curgă asemenea unui cântec ce se revarsă peste toate, peste pământ, peste iarbă, peste ape și în dansul lor îmbrățișează forme armonioase. „Era o zi superbă de octombrie. Natura parcă înflorise, se îmbujorase. Era verde – roșiatică, pe alocuri pătată cu câte o buclă gălbuie. “ spune autoarea personificând natura și dându-i o cromatică edenică în nuvela „Au înflorit trandafirii, Ionică!” prevestind parcă primele frământări din sufletul personajului principal, Ionică Florea, frământări aduse de o dragote

Pe lângă bogăția artistică a slovelor, firul narativ al operelor literare din volum captează interesul cititorului pentru lectură, în așa fel încât acesta nu se mai poate dezlipi de textul narativ odată început, până ce nu-l finalizează.

Un alt punct forte, aș putea spune, ar fi descrierile monografice ale locurilor unde urmează să se desfășoare acțiunea și aș cita tot din proza „Au înflorit trandafirii, Ionică!” „Și satul lui drag e una dintre cele mai vechi așezări din Banat. După descoperirile arheologice ale unui istoric, așezarea ar data încă din epoca de piatră. A avut diferite denumiri de-a lungul timpului [...] este situat în cel mai vestic

punct din țară, Triplex Confinium, cu numele de Beba Veche, veche așezare. Se spune că oamenii din sat pot auzi cocoșul cântând în trei limbi diferite, așezarea fiind la granița cu Ungaria și Serbia. [...] Mai avea satul și ceva aparte, o sondă cu apă termală. “

Autoarea a surprins în textele literare publicate în acest volum și emoții ale unor personaje rezultate din ancorarea acestora în superstiții, în anumite credințe populare. Foarte grăitoare din acest punct de vedere este proza scurtă „Semn rău“ în care personajul principal, Bujor Șăndroni, poreclit Flecea, datorită nehibzuinței lui de a se încrede în toate semnele și arătările și a se comporta după cum dictează acestea, este urmărit de-a lungul vieții de ghinion, o neșansă căutată parcă ...cu lumânarea.

Operele literare din volumul „Cercul (Pe drumuri bătătorite de cuvinte)“, publicat anul acesta, 2021, la Editura InfoRapArt, Galați, sunt și moralizatoare. Lecturând „Minciuna“, urmărind cu atenție trăirile personajelor, faptele lor, putem înțelege cât de mult rău poate să facă celor din jur ascunderea adevărului.

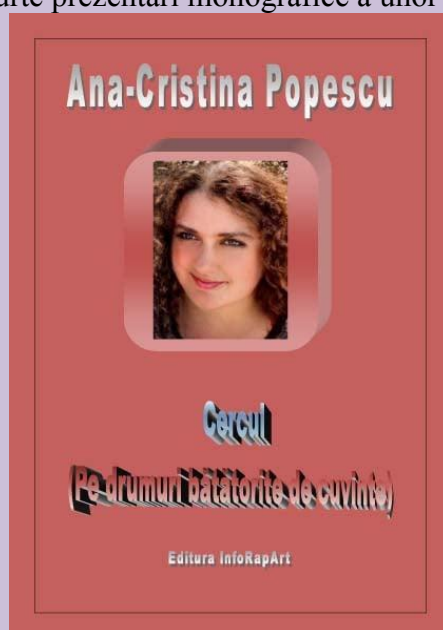
Bogată în povețe înțelepte este și proza scurtă „Mama“ în care autoarea prezintă întâmplări din lumea micilor vietăți, o familie de porumbei, o familie de rândunele și una de berze. Din întâmplările prin care trec micile vietăți se desprinde, rămânând ca un simbol, dragostea mamei care nu are seamăn, este neobosită, infinită.

În textul literar „Fiecare timp își are povestea lui“ am întâlnit și tehnica povestirii în ramă. „Fiecare timp își are povestea lui“ este o proză scurtă ce se adresează copiilor prin poveștile bibliotecarului, tatăl Mariei, ce face o călătorie potrivit firului narativ al textului, de la literatura populară, lumea plină de farmec a basmelor, până la poveștile științifico-fantastice.

Fiecare proză publicată în acest volum surprinde și ideea că toate par să se rotească ca într-un cerc, să pară noi, dar să se repete, ca niște cuvinte ce zugrăvesc baza unei case de dimineață, iar spre seară se întrec alergând pe acoperiș, ca ziua de mâine să alunece din nou spre fundamentul clădirii și aș cita din opera literară „Minciuna“ „- Drumuri ce nu duc niciunde? Toate drumurile au o finalitate, chiar și acelea înfundate. Dincolo de clădirea, muntele, stânca ce le blochează, se găsește o altă cale. / - Dacă nu te învârți cumva în cerc. / - Asta-i bună. Să mă învârt în cerc? / - Mereu ne întoarcem în același punct, deși nu înțelegem acest lucru. “

Recomand spre lectură volumul autoarei Ana-Cristina Popescu „Cercul (Pe drumuri bătătorite de cuvinte)“, pentru că în paginile volumului, pe lângă firul narativ al textelor literare ce ține viu interesul pentru lectură vom descoperi alese descrieri artistice, scurte prezentări monografice ale unor locuri, pilde moralizatoare.

că în paginile volumului, pe lângă firul narativ al textelor literare ce-ți ține viu interesul pentru lectură, apar descrieri artistice, scurte prezentări monografice a unor locuri, pilde moralizatoare.

Invitație la lectură

Ion TURNEA

Un volum de publicistică premiat de UZP

Una dintre cărțile apărute în 2019 ale autoarei Ana-Cristina Popescu din Caransebeș, dascăl de profesie și publicist prin atașament este „Din tiparnițele presei”, publicată la Editura InfoRapArt, Galați, 2019, volum ce a primit „Distincția ACTA non verba!” distincție oferită cu prilejul decernării Premiilor Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România pe anul 2019 pentru promovarea Centenarului UZPR.

Volumul cuprinde atât prezentarea unor evenimente din cadrul Întâlnirilor jurnalistice ale UZP, cât și editoriale, dar și dezbateri ce au ca temă desăvârșirea în arta scrisului și în care sunt prezentate ca model operele unor mari scriitori și jurnaliști precum G. Călinescu, C. Petrescu, M. Eminescu, M. Vișniec.

Un reportaj de o frumusețe artistică impresionantă, bogat în informații istorice, este „Pe urmele ziaristului Pamfil Șeicaru, la Mănăstirea Sf. Ana de la Orșova”, „Printre obiectivele turistice pe care le-am vizitat iarna trecută se numără și Mănăstirea Sfânta Ana de la Orșova, din Defileul Dunării. Situată pe un loc înalt, pe coama Dealului Moșului, lăcașul de cult oferă tuturor celor ce-i trec pragul o priveliște unică, ce aduce după sine liniște, împăcare, meditare. “ spune autoarea la începutul materialului dedicat jurnalistului Pamfil Șeicaru.

Recomand spre lectură volumul „Din tiparnițele presei” al autoarei Ana-Cristina Popescu.

Simona Gabriela ȚIRU

Un volum de proză ce merită toată atenția

Autoarea Ana-Cristina Popescu a prezentat în textele literare publicate în volumul „Cercul (Pe drumuri bătătorite de cuvinte)”, atât emoțiile unor personaje, cât și un buchet, aș putea spune, de sfaturi moralizatoare. De exemplu în proza scurtă „Ana”, pornind de la câteva evenimente din copilărie, autoarea încearcă să convingă cititorul că în tot ceea ce face omul trebuie să existe o limită, până și în jocuri. Tot ceea ce trece de acea graniță a firescului, cere o plată.

Firul narativ al prozelor scurte din volum este plăcut, iar cititorul sunt convinsă că nu va abandona lectura până ce nu va ajunge să guste deznodământul fiecărei opere literare.

Recomand spre lectură „Cercul (Pe drumuri bătătorite de cuvinte)”, tuturor iubitorilor de literatură bună românească, pentru că vor învăța din lectura textelor publicate în acest volum să nu abandoneze nicicând un drum pe care au pășit în viață, o năzuință, ci vor găsi în cele din urmă o rezolvare și se vor împărtăși din rezultatele finale.

Simona Petronela MÎȚU

Un volum de teatru ce vorbește despre viață

Apărut în anul 2020 la Editura Uniunii Ziaristilor Profesioniști, București, volumul „Contraste”, autor Ana-Cristina POPESCU, impresionează prin piesele de teatru bogate în simboluri ce au ca temă existența omului în această lume. Ca într-un joc, ele vorbesc despre viață, privind-o din diferite unghiuri, fie al omului ce se simte captiv și e în căutarea libertății, fie a omului ce stă mereu la coadă, e mereu la urmă, mereu întârziat, fie a persoanei ce are câte o dilemă.

Pe parcursul pieselor de teatru cititorul va râde sau va trăi emoții puternice alături de personaje. Comicul de situație e prezent în texte. De exemplu în piesa de teatru „La coadă” situațiile comice sunt aduse în scenă de Viorel Apostol prin teama lui de a deschide un pachet.

Piesa de teatru „Arestat la domiciliu” a fost pusă în scenă de trupa de teatru „Șeherezada” a Șc. Gim. Nr. 3 din Oțelu Roșu.

Unele din piesele publicate în volum ca de altfel și piesa de teatru pusă în scenă surprind trăiri ale oamenilor din timpul pandemiei de coronavirus.

Proză

Ana-Cristina POPESCU

Au înflorit trandafirii, Ionică!

Era o pată mare de cerneală, se întinsese peste colile frumos îngrijite. Ionică a muncit degeaba la a caligrafia Prohodul Domnului. Mai bine se ducea la oraș. Acolo era un aparat numit xerox ce putea să multiplice orice foaie scrisă. Și-a multiplicat pentru examenul de bacalaureat lecțiile la istorie. Iubea istoria. Mulți au ales sportul la disciplina opțională, dar el a ales istoria. A și obținut nota zece. A luat examenul de bacalaureat în vara lui 1999, dar nu s-a înscris la facultate, deși și-ar fi dorit. Bunica lui era bolnavă, părinții erau mai mult plecați la lucru. Avea și o mică sursă de venit, căci părintele l-a angajat cantor la biserica din sat în locul bătrânului dascăl ce era tare bolnav. Ce-i drept, de mic a mers la strană. Pentru el mersul la strană era sinonim cu frumusețea. S-ar fi dus să dea răspunsurile la Sfintele Slujbe și fără să fie un angajat al bisericii. De câteva luni îndruma și niște copii spre cântarea la strană în cazul în care ar fi reușit în toamnă la facultate, ca să poată avea părintele un sprijin pentru perioada când el n-o să mai fie în sat. Pierduse un an din viață fără studii. Acum se pregătea să meargă la Denia din Vinerea Mare și nu avea textul Prohodului Domnului multiplicat, așa cum le-a promis copiilor că o să fie. Pe la amiază a fost cu părintele și cu încă trei copilași cu mașina la biserica filiei ce aparținea de parohia satului pentru a oficia denia. Atunci i-a asigurat pe copii că până seara, când se va oficia denia la biserica din sat, o să transcrie Prohodul Domnului. Nici el nu a înțeles cum a avut puterea să transcrie atâta text, când pisica a reușit să răstoarne dintr-o singură săritură călimara cu cerneală. De obicei cuvântul dat pentru el era sfânt, dar acum nu avea nicio putere să-și justifice stângăcia. O să meargă la biserică, iar unii dintre copii or să fie foarte fericiți când se vor întrece în a bate toaca și vor mai uita de supărarea că nu au toți textul cântecului în față.

De multe ori nici Ionică nu înțelegea cum avea atâta putere să le împace pe toate. La slujbele din Săptămâna Mare mergea de două ori într-o zi și la filie, dar și la parohie, însă iubea atât de mult să facă acest lucru. Se bucura să aducă cântare lui Dumnezeu. Și copiii din sat ce erau îndrumați de el spre slujirea la strană erau neobosiți. Chipul le era luminos și, dacă ar mai fi trebuit să meargă tot la atâtea biserici încă o dată, s-ar fi dus bucuroși.

Între slujbe Ionică vedea de treburile gospodăriei și de fiecare dată le ducea pe toate la bună împlinire, atât pe cele ale Martei, cât și pe cele ale Mariei, atât cele lumești, rânduielile casei, cât și cele ale lui Dumnezeu.

Adesea, la Sfânta Liturghie din ziua de Paște, se întâmpla să aibă o răgușeală în glas, dar cui pe cui se scoate, dădea drumul cântecului să curgă și parcă corzile vocale își mai reveneau.

S-au cam necăjit copiii când nu au avut cu toții acces la textul cântecului în Vinerea Mare, căci erau pe puțin treizeci de copii ce participau activ la slujbele bisericesti îndrumați de Ionică, dar concursul secret dintre ei la bătut toaca i-a mai îmbunătățit, iar după repetițiile de sâmbătă pentru reprezentația de teatru religios de duminică, de după slujba Sfintei Liturghie, au uitat cu desăvârșire că s-au necăjit din cauza absenței textului. Au primit și premiu, după reprezentația de teatru, câte o carte cu învățături moral – religioase.

Probabil avea o pată undeva încă nedescoperită, s-a gândit Ionica, ceva rău ce trebuia să fie îndreptat de s-a dus munca la un cântec atât de sfânt pe apa sâmbetei.

Și satul lui drag e una dintre cele mai vechi așezări din Banat. După descoperirile arheologice ale unui istoric, așezarea ar data încă din epoca de piatră. A avut diferite denumiri de-a lungul timpului. Până prin secolul al V-lea s-a numit Vitoliu, după numele unui duce roman, Viteliu. Maghiarii i-au dat

numele Obeba, pentru faptul că așezarea avea o vechime foarte mare, dar prin anul 1330 ar fi fost distrusă de turci. Podul Raba de la intrarea în localitate se spune că ar fi fost construit de turci. Așezarea a fost reconstituită în timpul perioadei de colonizare a Banatului, prin anul 1760, iar în timpul domniei împărătesei Maria Tereza includea și localitatea Oroszlamos de astăzi din Voievodina, Serbia, Banatul de Nord, ca moșie a unui conte ce a devenit episcop romano-catolic al Ardealului. În prezent satul lui drag este situat în cel mai vestic punct din țară, Triplex Confinium, cu numele de Beba Veche, veche așezare. Se spune că oamenii din sat pot auzi cocoșul cântând în trei limbi diferite, așezarea fiind la granița cu Ungaria și Serbia. De altfel cea mai apropiată localitate de satul lui Ionică era Kùbekhàza din Ungaria, la doar un kilometru și jumătate, pe când satul Cherestur din România e la șapte kilometri distanță, iar filia Cheglevici, numită prin secolul XIX Porumbești, la treisprezece kilometri distanță.

Oamenii din satul lui Ionică erau buni agricultori, crescători de animale. Făceau și comerț cu cereale și animale.

Mai avea satul și ceva aparte, o sondă cu apă termală. De fapt și orașul cel mai apropiat de localitatea natală a lui Ionică, situat la treizeci și patru de kilometri avea o centrală cu apă geotermală ce alimenta blocurile de locuințe.

Erau zile când Ionica lăsa orice altă treabă pe acasă, mergea la biserică unde, ajutat de copii, făcea curățenie, iar apoi ieșea cu ei la o plimbare. În apropierea sondei cu apă caldă, pe câmp, întideau o masă bogată. A luat pâine suficientă de la brutăria din sat, Ionică, unt și salam de la magazin și le-a îndemnat pe fete să pregătească sandviciuri. Nici băieții nu s-au dat îndărăt de la pregătiri. A mai luat și napolitate și suc de la magazin și s-au pus pe un adevărat ospăț.

Erau și copii mai năzdrăvani la cor. Într-o zi, unul dintre ei, ce avea la el o cutie de chibrituri, a aprins niște iarbă uscată din apropierea unei ferme unde baloții de paie făceau parcă cu ochiul flăcărilor. Cu crengi uscate, bulgări de pământ, abia au reușit să biruiască șarpele de foc. În altă zi, un altul, s-a tăiat la picior într-un ciob de sticlă de a mai trebuit să ajungă și pe la dispensarul din sat. În rest erau copii buni. S-a lipit de sufletul lor viața bisericească. Și când și-au înălțat aripile peste ani și ani și au pornit fiecare pe drumul lui, au dus cu ei tot ce au cules și învățat la sat, la strană.

*

Orice drum ai apucat în viață e bine să-l începi cu Dumnezeu. Îți faci cruce și mergi înainte. Se întâmplă să și greșești, să nu apuci pe drumul cel bun, dar fără să deznădăjduiești trebuie să scapi din fundătura unde ai ajuns, să găsești o cale, să te depărtezi de zidul de piatră pășind pe o cale a luminii.

Niciodată nu-i bine să judeci pe cel care greșește și rățăcește pe unele cărări mai puțin ortodoxe ale vieții, că niciodată nu știi cum roata se întoarce și unde duc propriile drumuri pe care pășești tu. Adesea cel care judecă ajunge să cadă în aceeași prăpastie cu cel judecat de el. La ce ar mai folosi ca tu să postești, dar să-l judeci pe cel ce nu postește? N-ai mai avea niciun câștig din toată jertfa ta. Toată sdrăduința ta ar fi zadarnică. Lasă-l să mănânce o înghețată vinerea sau o bucată de carne, că mai sunt și alte vineri. Tu caută spre curăția sufletului, că toate vin treptat pe urmă.

Nimeni nu știe cum a ajuns cineva într-o greșeală, de multe ori ajungi să te întrebi pe tine însuși de greșești, cum ai ajuns tu acolo, atunci cum ai putea să-ți dai cu părerea despre greșeala altuia privindu-l încă și cu superioritate.

Mereu trebuie să spui când vezi pe cineva într-o greșeală „Dumnezeu știe cum o fi ajuns acolo, sârmanul om“ și să nu-l condamni în sufletul tău, că nu se știe niciodată cauza sau căderea. De multe ori e suficient o clipă de neatenție și să ajungi într-o groapă de parcă ai fi fost legat la ochi. Mai se întâmplă să mergi și drept, dar să te împingă cineva în prăpastie.

În viață trebuie să îți vezi de ale tale, să fii cu ochii în patru la tot ceea ce trece pe lângă tine, să nu te împiedici în nimicuri și să cazi la fiecare pas, dar dacă-i cădea să te ridici cu fruntea sus de fiecare dată.

Fii împăcat cu tine și cu tot ceea ce e în jurul tău. Chiar și pe cei ce te dușmănesc privește-i cu îngăduință și cu iertare.

Drumul cel bun este acela care-ți aduce liniște interioară, mulțumire, împăcare, puterea să zâmbești chiar și atunci când te mai poticnești de ceva.

*

În toamnă Ionică Florea a reușit la facultatea de teologie. Era visul lui să devină preot, să-i slujească lui Dumnezeu și să-și ajute aproapele așa cum l-ar înțelepți Bunul Dumnezeu. Odată ajuns la facultate a avut accesul la o bibliotecă vastă. Cu cât studia mai mult din cele ce nu i se preda la cursuri, cu atât îndoiala i se strecura în suflet. Oscila între credință și tăgadă. Cu cât dorea să se apropie mai mult de Dumnezeu, să creadă fără nicio ezitare, ceva din cugetul lui îi șoptea „Dar, dacă?” și îl făcea să fie puțin ateu, puțin nesigur. Aluneca și se ridica. În cele din urmă biruia credința. Omul fără existența lui Dumnezeu ar fi nimic. Era prea multă perfecțiune în tot ce înseamnă viața și nu putea să fie pusă această perfecțiune pe seama hazardului sau a evoluției vieții pe pământ, că era un loc favorabil vieții. Tot ce palpita pe pământ era bine clădit și avea rostul lui. Totuși un 1 % îl măcina. Nu putea să nu cerceteze, să nu gândească, să nu-și pună întrebări. Se vedea asemenea apostolului Toma, doar că el încerca să găsească semnul cuielor și să strige „este“.

A făcut asemănări între religiile mai multor popoare, între tradițiile împământenite din cadrul ritualurilor de trecere din viața unui om. Erau atâtea similitudini, dar toate par ofilite când înțelegi care este nectarul vieții și dibuiești urmele cuielor din palmele Mântuitorului. A avut chiar o discuție într-o zi cu un prieten, student la filosofie despre câteva similitudini între hinduism și creștinism referitoare la nașterea lui Krishna și a Mântuitorului Iisus Hristos. Amândoi au fost trimiși din rai pe pământ fără unire sexuală, fiind a doua persoană din trinitate. Au fost vizitați la naștere de înțelepți, de păstori călăuziți de o stea, iar părinții lor au fost avertizați în vis că liderul local dorește să ia viața pruncului. Totuși în cazul hinduismului sunt legende, povești scrise după alte povești, în cazul creștinismului există dovezi ale vieții Mântuitorului Iisus Hristos. Au purtat pe urmă discuția spre primul capitol din „Vechiul Testament“, „Facerea“. Studentul la filosofie l-a rugat pe Ionică să-i explice primul verset „La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul.“

- Eu cred așa, i-a răspuns Ionică, cerul e lumea nevăzută, îngerii, puterile cerești, iar pământul tot ceea ce percepem ca materie. La niciun caz ne e văzduhul albastrui de deasupra noastră de care se temeau dacii să nu le cadă în cap și să-i strivească.

- Și despre despărțirea luminii de întuneric ce părere ai? a continuat discuția Cosmin Pietroi, student la filosofie.

- Eu zic că era necesar să fie despărțită lumina de întuneric, cum despartî binele de rău.

- Dar și întunericul are rolul lui, e numit noapte, e timpul odihnei.

- Dar îți amintește și de moarte, de întunecimea și răceala mormântului.

- Depinde de fiecare cum percepe întunericul. Sunt unii care doresc să rămână ascunși în întuneric, Ionică!

- Eu zic, Cosmine, că cel care reușește să vadă lumina și în întuneric, acela reușește să descifreze taina! Să fii înconjurat de beznă, dar tu să poți vedea lumina din ea. E ca și cum ai putea să găsești ceva bun în orice lucru înfiorător. Să iei piatra aruncată că nu e bună și să clădești cu ea un palat al luminii.

- Să zicem că totul e supus interpretării și îți trebuie înțelepciune, ca să pricepi acel tot sau ai nevoie de călăuzitori învățați, dar ce spui de suferința din jurul nostru?

- E multă suferință în jur, ai dreptate. Unii se luptă cu boala, cu durerile, alții cu lipsurile. Se întâmplă ca eu să am de toate, în limita concepută de mine a avea din toate, dar, când să mă înfrupt din dulceața acelor „toate“, mă gândesc că unii plâng după o picătură de apă, după o coajă de pâine, după o mângâiere. Și, totuși, cred că tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru, se întâmplă cu un scop. Și dreptul Iov a fost încercat și a biruit. Poate suntem prea slabi, poate în slăbiciunea noastră chemăm răul din toate părțile fără să înțelegem. În loc să ne păzim de el, cădem pradă acestuia. Uite, eu am plecat de acasă, ca să-mi găsesc drumul în viață, dar piedicile stau în calea mea la fiecare pas! Rândunelele părăsesc cuibul odată cu primele lecții de zbor și-și lasă părinții să aducă pe lume alți pui. Odată plecate

din cuibul părintesc, încep să dea piept cu viața, să observe că nu totul e protecție că nu totul e aripa caldă a mamei. Unele biruiesc, altele cad biruite. Așa e și cu oamenii. Bunul Dumnezeu stă lângă fiecare și ne oferă ajutor și mângâiere, dar câteodată înțelegem foarte greu acest fapt sau nu pricepem deloc.

- Am scris câteva poezii despre viață după ce am vizitat un prieten foarte bolnav în spital. Le-am publicat într-o antologie. Poate o să ți le aduc și ție să le citești. M-ar interesa părerea ta.

- Am citit una din poeziile tale. A publicat-o într-o revistă decanul facultății.

- Și?

- M-a impresionat. Atâta durere ai surprins în ea și totuși atâta frumusețe! Profundă, dură, adevărată! Din păcate aceasta este poezia vieții, oricât dorim noi să zâmbim și să afirmăm că nu e așa, ne trezim la un moment dat dezarmați în fața neputințelor și încet, încet, totul împietrește, se depărtează, iar noi rămânem de piatră, reci ca și crivățul de afară.

- Știu ce ai citit „E iarnă în toate“.

- Când nu mai găsim căldură în noi înșine, suntem pierduți, e ca și cum am trece dincolo de poartă.

- În poezia mea nu mai găsești căldură.

- Poate găsești, dar trebuie să privim cu atenție dincolo de cuvinte. Acolo unde cuvintele încep să tacă, soarele apare și pietrele prind viață, se încălzesc, sângele începe să curgă din nou și iarba să răsară.

- Poate, dar omul a fost oprit a gusta din pomul vieții.

- Oare?

- Așa scrie în „Facere“.

- Vezi! E greu să înțelegi totul. Oare nu Iisus Hristos e Pomul Vieții? Nu pentru acest lucru a venit El în lume ca toți să gustăm viața cea de veci? Oare nu se jertfește El la fiecare Sfântă Liturghie în chipul tainic al pâinii și vinului?

- Să zicem că ai dreptate, așa este, totuși, de ce a fost pedepsit omul că a îndrăznit să guste din pomul cunoașterii binelui și a răului?

- Fiindcă s-a dovedit a fi neascultător. Poate că nu era încă timpul ca el să guste și a gustat.

- Acum mă întorc la mitologie când Prometeu a încercat să deschidă oamenilor ochii minții, furând focul de la zei pentru ei, de exemplu. Ce e rău în a cunoaște? Era mai bine dacă rămâneam ca niște ființe vii fără rațiune? Poate că și muream cu trupul, dar fiind fără rațiune nu prea înțelegeam ce ni se întâmplă.

- Nu era mai bine să fim iraționali, însă nu era timpul potrivit pentru cunoaștere, toate se fac la timpul lor, trebuie să ai răbdare. Oricât de mult și-ar dori un pui să zboare, până puful nu se transformă în pene, nu poate să facă acest lucru.

*

În anul al treilea de facultate Ionică s-a apropiat foarte mult sufletește de o studentă la medicină. Frumusețea și înțelepciunea fetei i-au furat inima. A fost o dragoste fulgerătoare. S-a îndrăgostit de ea din prima clipă când a văzut-o. Era o zi superbă de octombrie. Natura parcă înflorise, se îmbujorase. Era verde – roșiatică, pe alocuri pătată cu câte o buclă gălbuie. Ionică împreună cu duhovnicul facultății și cu încă un coleg au mers la Facultatea de Medicină pentru a oficia o slujbă de Tedéum. Era plină Aula Magna de studenți, majoritatea în anul I, bobocii. Din mulțimea aceea de studenți, Ionică a remarcat chipul unui fete. Nu mai văzuse în viața lui o așa frumusețe de fată. E drept că fiecare om se ghidează după tiparul lui de frumusețe, dar pentru el acel chip era dumnezeiesc. Avea părul castaniu, cârlionțat și ochii verzi, o statură potrivită, nu era nici prea înaltă, dar nici scundă. Deși era îmbrăcată elegant, și-a ales în așa fel ținuta, încât să arate că este o persoană modestă, echilibrată.

Duhovnicul a plecat imediat după slujbă, dar Ionică și Eugen Stroe, căci așa îl chema pe celălalt teolog, au rămas până la finalul festivității. Ionică o urmărea pe ascuns pe acea fată misterioasă care i-a acaparat privirea și a cărei imagine încerca să intre fără niciun stăvilă în gândurile lui. La finalul

festivității Eugen i-a prezentat lui Ionică o consăteancă. A observat-o printre mulțimea de boboeci și s-a gândit să-i ureze succes în anii studenției. Consăteanca nu era altcineva decât fata misterioasă a cărei frumusețe parcă-i furase mințile lui Ionică.

- Colegul meu, Ionică Florea!

- Încântat! a spus Ionică întinzând mâna fetei radiind de încântare, că face cunoștință cu acea minune.

- Eliana Lungu, s-a prezentat la rândul ei fata.

Ar fi ținut mâna fetei în mâna lui o veșnicie Ionică, dar nu se cădea, așa că a eliberat-o imediat după prima atingere.

- Mi-ar fi plăcut să fim colegi la aceeași facultate, a încercat Ionică să poarte o conversație, dar măcar suntem studenți în același oraș. Poate ieșim la finalul săptămânii cu toții, eu, Eugen, consăteanul tău, în oraș, la un suc sau o bere, că tot e Festivalul Berii?

- Îmi pare rău, nu pot să vin în oraș cu voi, mă duc acasă la finalul săptămânii, a răspuns fata.

- Poate cu altă ocazie, la un film.

- Poate.

- Atunci noi îți urăm mult succes în anii studenției și poate ne mai vedem prin Timișoara! a intervenit în discuție Eugen.

- Mulțumesc! a răspuns Eliana.

După ce a părăsit facultatea unde a lăsat în urmă chipul acela plăcut ce i-a încântat privirea, Ionică a început să-și facă tot felul de scenarii în minte, cum să o întâlnească din nou, cum să intre în vorbă cu ea. Parcă nu mai avea odihnă, nu mai era el.

La finalul săptămânii a întâlnit-o în autobuzul ce a plecat din Timișoara spre Sânnicolau Mare, Beba Veche. Au luat amândoi același autobuz. Fata era de la Lovrin ca și Eugen, normal. Acum se întreba cum de n-a mai văzut-o niciodată. Poate așa a fost să fie, să o întâlnească în acea zi la facultate.

Nu ar fi observat-o în autobuz. El a urcat târziu, când autobuzul se afla pe picior de plecare din stație și a găsit un loc în față. Eliana era pe scaunele din spate și a avut timp să-l studieze tot drumul. Când a oprit autobuzul la Lovrin, Eliana nu a coborât pe ușa din spate, ci a trecut pe lângă el și l-a salutat zâmbind.

- Ce faci, Ionică? Spre casă?

- Da, a răspuns înmărmurit. Tu erai în autobuz? s-a auzit întrebând.

- Eram, mi-era deja dor de casă.

- Trebuia să mă strigi, dacă m-ai văzut, a continuat băiatul în timp ce fata cobora zâmbind.

Poate că l-ar fi strigat, căci îi plăcea Elianei să fie iubită de cei din jur, dar mai era în autobuz o vecină de-a ei, gură de petece și până n-a coborât aceasta din autobuz, nu i-a atras atenția băiatului care se pierdea tot când dădea cu privirea de ea.

Săptămâna următoare Ionică s-a trezit dând târcoale Facultății de Medicină. A și absentat de la cursuri. Ce-i drept, a întâlnit-o pe Eliana. A invitat-o la un suc, dar fata a refuzat propunându-i o plimbare prin parc.

- Eu zic că ar fi mai frumoasă o plimbare prin parc. S-ar putea să nu mai prindem prea multe zile însorite. Ne plimbăm, povestim.

- Ai dreptate, a confirmat Ionică.

Era fericit. O să fie doar el cu ea. Fata a refuzat suc, poate nu avea chef să se simtă obligată pentru un suc față de nimeni, poate că își dorea să se plimbe prin parc, să povestească, să admire frumusețea toamnei.

Au mers în Parcul Botanic în acea zi. S-au plimbat, pe urmă s-au așezat pe o bancă și au povestit de-ale lor. Păreau să se completeze în toate. Abordau tot felul de discuții filosofice. Chiar aveau ce discuta unul cu celălalt și nu se plictiseau.

Timpul frumos din acea toamnă a ținut cu ei, căci în altă zi au mers în Parcul Copiilor. Parcă s-au întors în anii copilăriei. S-au simțit minunat. S-au dat pe leagăne, s-au plimbat cu trenulețul, apoi cu vaporețul pe Bega. Ionică a avut șansa să o mai țină încă o dată de mână pe Eliana când a ajutat-o să

coboare de pe vapoară. La urcare a fost mai sprintară. De fapt s-au bucurat de ceea ce nu au prea avut parte în copilărie, căci în afară de leagăne, prea multe jucării din cele ale parcului, nu au avut.

Zilele treceau una după alta și cei doi tineri se înțelegeau din ce în ce mai bine. Ionică a ajutat-o pe Eliana să-și găsească un loc de cazare la cămin în Complexul Studentesc. Ea își găsisese inițial cazare împreună cu alte două colege într-o garsonieră, însă costurile erau prea mari pentru buzunarul părinților ei. Aflată în căminul vecin, Ionică o putea întâlni mai des. Au ajuns să se obișnuiască unul cu altul, încât nu concepeau să treacă o zi fără să se vadă și să schimbe o vorbă.

În sesiunea din iarnă, când zăpada căzută din abundență a acoperit tot ce i-a stat în cale, după un examen greu finalizat cu bine, Ionică a reușit să-i fure un prim sărut Elianei. S-au plimbat prin Parcul Rozelor, acum încărunțit de prea multă zăpadă, s-au bătut cu bulgări, s-au împins în zăpadă până ce buzele lor fierbinți s-au atins. Dacă zăpada ar fi simțit flacăra aceea dintre ei, ar fi încercat să fugă din drumul lor de teamă că i s-a apropiat sfârșitul. Zăpada nu s-a topit, însă ochii lor s-au topit unii în alții și buzele li s-au lipit parcă pentru eternitate.

A trecut atât de repede anul acela universitar. Sesiunea de vară se apropia de final și cei doi îndrăgostiți urmau să se întoarcă fiecare la casa lui. Urmău câteva luni foarte lungi de vacanță în care se puteau întâlni foarte rar. Și-au promis că își vor scrie în fiecare zi. Eliana i-a dat adresa unei căsuțe poștale, fiindcă nu-și permitea să primească acasă scrisori de la un băiat. I-a spus lui Ionică că părinții ei sunt foarte exigenți și nu-i vor permite să fie tulburată de niciun băiat cât timp studiază ca să devină medic. Dacă ar fi fost după Ionică, s-ar fi însurat a doua zi. Ar fi mers la mitropolie să ceară o parohie și apoi ar fi continuat și studiile. Mai avea un an de facultate.

În luna iulie s-au întâlnit de două ori. Au luat același autobuz spre Timișoara, pe urmă au încercat să trăiască cât mai intens fiecare moment al zilei. De scris și-au scris zilnic. Era vinovată poșta, dacă într-o zi nu ajungea vreo scrisoare și ajungeau două scrisori ziua următoare.

Când s-au întâlnit a doua oară în Timișoara, Eliana l-a invitat în apartamentul mătușii ei pe care o muncă peste hotare. I-a dat cheile fetei ca în toamnă să se mute acolo și să locuiască cineva la ea în apartament cât o să fie plecată, căci avea un contract pe jumătate an. Și-a amintit că are și ea nepoată la facultate care ar mai putea avea grijă de apartament cât timp o să fie plecată de acasă, căci a rămas fără loc de muncă în țară.

La finalul lui iulie, Ionică a cunoscut-o și altfel pe Eliana. Aceasta i s-a dăruit întru totul. Știa că păcătuiește, îl dorea acest lucru, dar nu se putea împotrivi focului din suflet. A fost beat de fericire. Simțea că s-au unit pentru totdeauna și nimic nu o să-i mai despartă vreodată.

În luna august Ionică s-a trezit că era singurul care mai expediază scrisori. Eliana nu i-a mai răspuns. Nici nu a mai venit la întâlnirea stabilită în momentul în care și-au luat rămas bun printr-o îmbrățișare în acel final înflăcărat de iulie. Se întreba Ionică cu ce i-a greșit. Nu a obligat-o la nimic. Chiar ea l-a provocat în acea zi. Până la urmă o va lua de soție, nu era nicio tragedie.

Timpul a trecut greu până ce octombrie a bătut din nou la ușă. Ionică era fericit că o s-o întâlnească pe Eliana. Îi era tare dor de ea. Își dorea să o strângă în brațe și să nu-i mai dea drumul niciodată. De dimineață a urmărit toți studenții ce au intrat pe poarta Facultății de Medicină. Eliana nu a venit la Festivitatea de deschidere a noului an universitar. Dezamăgit, Ionică s-a întors în camera lui de cămin. Între timp a sosit și colegul lui de cameră, Eugen.

- N-ai ajuns astăzi la deschidere? l-a întrebat Eugen.

- Am avut ceva treabă.

- Până nu uit, am aici niște scrisori de la tine către Eliana. Mi-a dat cheia de la căsuța poștală și m-a rugat să-i ridic corespondența și s-o distrug. M-am gândit că mai bine o returnez expeditorului. Stai liniștit! Nu am deschis nicio scrisoare. Știu că tu cu Eliana v-ați înțeles bine. Trebuie să o uiți. În august s-a căsătorit cu un medic cardiolog. Tatăl medicului ar fi fost prieten bun cu tatăl Elianei. După căsătorie și-a făcut transferul la Facultatea de Medicină din București, căci soțul ei profesază ca medic în capitală.

Uluiț, de parcă toată lumea s-ar fi întors cu capul în jos și i-ar fi prins pe toți oamenii într-un coșmar interminabil, Ionică a întins fără să spună nimic mâna după scrisori.

- Are o soră tare frumoasă. E studentă și ea începând cu acest an, la arte. Locuiește în apartamentul mătușii ei.

- Nu mă interesează, s-a auzit Ionică vorbind.

- Nici nu te lăsam să fii interesat, căci e prietena mea de trei ani. Împreună cu ea am adunat toată vara scrisorile expediate de tine către Eliana.

- Mă bucur pentru voi.

- Eu zic să alungi negura aceea de pe chip și să ieșim undeva în oraș. O să-ți prindă bine. Vine și Gheorghe Jula. Bem și noi o cafea, mai schimbăm o vorbă.

- Mergi tu! Eu rămân în cameră.

- Cum dorești. Eu zic că nu merită să pui la suflet.

*

- De ce mă mai suni? s-a auzit glasul lui Ionică, aproape înecat de lacrimi, din ghereta portarului.

Eliana a făcut rost de numărul de telefon de la cămin după ce a stat de vorbă cu Eugen și s-a gândit să-l sune pe Ionică, să schimbe două vorbe cu el.

- Te rog să mă ierți! Să știi că eu am pus suflet în tot ceea ce a fost între noi, dar trebuia să mă căsătoresc. Așa au hotărât părinții mei că e mai bine pentru mine. M-am gândit să păstrez tăcerea față de tine, poate mă uiți, dar mi-a spus Eugen și sora mea că ești foarte îndurerat.

- Puteai să-mi spui adevărul.

- Nu puteam. Am dorit să trăiesc fiecare moment cu tine, fără să fiu tulburată de ceva inevitabil.

- Dacă tu așa ai considerat că e mai bine pentru tine.

- M-am gândit și la tine. Nu cred că te ajuta prea mult să știi adevărul, mai mult te-ar fi tulburat și te-ar fi îndepărtat de mine. Atunci s-ar fi pierdut toate momentele acelea frumoase.

- Poate.

- M-aș bucura dacă ai încerca să uiți și să mergi mai departe.

- Să uit? Cum să uit ceva ce mi-a atins inima? Tu ai uitat?

- Nu. Firesc că nu o să uit niciodată, dar trebuie să-mi amintesc doar ca de ceva frumos și trecător.

- Ești fericită?

- Cred că da. Aș putea spune că am tot ce-mi doresc. Soțul mă iubește, sunt pe cale să mă realizez și profesional.

- Chiar mă bucur pentru tine.

- Tu o să fii bine?

- O să fiu bine.

- Atunci te las. O să închid telefonul.

- Bine. Cum dorești tu.

- Numai bine îți doresc!

- Asemenea!

*

Ionică a finalizat cu bine cursurile facultății, și-a luat și licența, dar s-a întors la el în sat, nu și-a căutat parohie, nici nu putea, căci nu era însurat și nici nu se grăbea să facă acest lucru. Se simțea atât de nevrednic. Cum să slujească el la altar? Cum să ajute el oamenii, dacă pe sine nu se putea ajuta? A căzut într-o groapă întunecată din care nu se putea ridica. A căzut într-o mocirlă, dar nu îndrăznește să se dezlipească de acea mizerie și să facă o baie pentru a pași mai departe.

Era ajunul Adormirii Maicii Domnului, hramul bisericii. Ionică s-a dus mai devreme la biserică. I-a dat părintele o cheie de la sfântul locaș și lui, căci clopotarul satului s-a dus la cei mulți și în afară de fostul clopotar și de Ionică, nu mai erau alții pricepuți să bată clopotele. Nici nu a terminat bine Ionică de bătut clopotele prima dată pentru a anunța apropierea vecerniei, că în biserică a intrat o domnișoară

frumoasă cu un buchet mare de trandafiri. S-a apropiat de icoana Maicii Domnului și a așezat trandafirii într-o vază. Între timp Ionică s-a apropiat și el de tânără, iar când s-a uitat mai atent la chipul acesteia și-a dat seama că e Maria. Avea doar cincisprezece ani când el a plecat să studieze teologia. Era cea mai mare dintre copiii de la cor, ea și Păulina. Din câte își amintea și Maria a reușit în acel an la Liceul Pedagogic. A crescut și s-a făcut foarte frumoasă. Nu avea ochii Elianei, ochii Mariei erau căprui, dar blânzi și luminoși. Părul însă era la fel ca al fetei ce s-a pierdut departe.

- Maria?
- Da, a răspuns fata îmbujorându-se.
- Ce frumoasă te-ai făcut! Ai mai mers la strană cât am fost eu plecat din sat?
- Din când în când. Și eu am fost plecată la școală, dar ceilalți copii au mers tot timpul. Acum sunt și ei mari. Unii au reușit la liceu. Îmi mai povestește Păulina despre unul, despre altul.
- Ea ce mai face?
- S-a căsătorit cu Mitroi anul trecut.
- Așa de tânără?
- Are deja și un copil. Urmează să-l boteze la sfârșitul lui august.
- Dar tu, tu ești bine?
- Sunt bine. Din toamnă pot să profezez ca educatoare în Sânnicolau Mare. Acolo am reușit să găsesc un loc liber și să mă titularizez.
- Mă bucur pentru tine.
- Tu ai pe cineva?
- Nu, a răspuns Maria îmbujorându-se din nou de parcă trandafirii au început să se reflecte în obraji ei.

Au dat răspunsurile la strană împreună în acea seară. Au mai venit și alți copii din vechiul cor.

Ziua următoare, la hora de după Sfânta Liturghie, Ionică a invitat-o pe Maria la joc. În timpul jocului i-a prins și un boboc trandafir în păr. L-a ținut ascuns în buzunarul cămășii, anume pentru ea.

- Au înflorit trandafirii, Ionică și pata de cerneală s-a uscat demult! și-a spus în gând proaspătul absolvent de teologie.

Știa Ionică că au început să se limpezească apele și pentru el. Trandafirii înfloresc mereu în jurul nostru, trebuie să avem doar ochi să-i observăm și să alegem dintre aceștia cea mai de preț floare care să ne îmbodobească întreaga viață.

(IN MEMÓRIAM, pr. Florin Matyas)

Didactica

Roxana – Ionela TURNEA

ATRAGEREA ȘI CREAREA RESURSELOR EDUCAȚIONALE PRIN PARTENERIATE

Resursele educaționale sunt vitale pentru calitatea educației, contribuie la creșterea acesteia. Un dascăl ce are acces la resurse educaționale se poate folosi de acestea în cadrul procesului de învățământ. Totodată devine un dascăl mai bun, dacă crează la rândul său resurse educaționale. Prin utilizarea parteneriatului în educație, un dascăl poate utiliza și crea resurse educaționale.

Prin parteneriate este permis schimbul de resurse educaționale care la rândul lor pot să fie deschise și să conțină materiale, obiecte ce pot să fie utilizate în procesul educativ. Prin utilizarea resurselor educaționale se ajunge la formarea de competențe și dobândirea unor noi cunoștințe ce vor fi utile în societate. Potrivit wikipedia „Resursele educaționale deschise implică o schimbare fundamentală în procesul educațional, contribuind la centrarea pe elev / student.”¹ și firesc sunt foarte utile și preșcolarilor dar și dascălilor acestora ce sunt într-o continuă perfecționare.

Prin dezvoltarea tehnologiei informației resursele educaționale deschise „pot include și instrumente specializate (de exemplu, software-ul necesar dezvoltării, folosirii și livrării materialelor educaționale, căutării și organizării conținutului), precum și comunitățile virtuale de învățare și instruire”² (Rima BEZEDE, Viorica GORAȘ-POSTICĂ, Valeriu GORINCIOI, Ovidiu VOICU, 2017).

Folosind resursele digitale poți găsi parteneri în educație și în mediul online. Poți să schimbi păreri, materiale, să realizezi parteneriate la distanță pe care le poți pune pe urmă în practică.

Părerea mea este că parteneriatul în educație poate să ducă la atragerea de resurse educaționale, la dezvoltarea acestora, dar și la crearea lor în funcție de programul acestuia implicând mai multe unități de învățământ din învățământul preșcolar și preuniversitar. Prin metodele și tehnicile de lucru abordate se ajunge la un schimb de experiență între dascălii ce sunt într-o continuă formare pentru calitatea învățământului, dar totodată există și posibilitatea ca aceștia să-și arate atitudinile creatoare, o oportunitate pentru fiecare dascăl de a arăta cât este de eficient la locul de muncă prin abilitățile lui. Pentru a exemplifica acest lucru o să propun spre documentare câteva Proiecte de Parteneriat din activitatea mea didactică. Unele dintre aceste proiecte de parteneriat educațional au fost aplicate deja în procesul educațional ca de exemplu primul proiect de parteneriat educațional prezentat mai jos „PROIECT DE PARTENERIAT INTERJUDEȚEAN CU ȘCOALA SHOPPING, NUTRIȚIE ȘI BUNĂ DISPOZIȚIE “ care ar putea să fie și completat și apoi extins pe o mai lungă perioadă de timp, promovat și în mediul online în vederea aflării unor noi parteneri educaționali interesați de colaborare, de abordarea acestuia și punerea lui în practică, altele sunt în curs de derulare și promovare.

Una din metodele utilizate de mine în vederea finalizării parteneriatelor și atragerea, crearea de resurse educaționale a fost studiul de caz. „Studiul de caz reprezintă o analiză amanunțită a unei persoane sau a unui grup, în mod special ca model al unui fenomen social sau psihologic. Un studiu de caz demonstrează, modul în care problema a fost identificată, care dintre soluții a fost aleasă și evidențiază rezultatul final.”³

Studiul de caz se concentrează pentru o perioadă de timp mai lungă pe o problemă unică cu scopul de a oferi soluția potrivită care să vină în avantajul și în sprijinul partenerului.

În cadrul grupei pe care o conduc sunt înscriși doi copii supraponderali care prezintă probleme legate de nutriție. Astfel m-am orientat spre un parteneriat „Shopping, nutriție și bună dispoziție“ ca o

¹ https://ro.wikipedia.org/wiki/Resurse_educa%C8%9Bionale_deschise

² Rima BEZEDE, Viorica GORAȘ-POSTICĂ, Valeriu GORINCIOI, Ovidiu VOICU, Resurse educaționale deschise: oportunități pentru acces, calitate și relevanță în educație, Centru Educațional PRO DIDACTICA, Chișinău 2017, pag. 5

³ https://timtim-timy.ro/sites/all/themes/timtimtimy/pdf/Simpozion_2015-2016/metodica/11.pdf

soluție în rezolvarea problemelor ce stau la baza unei alimentații nesănătoase. Rezultatele au avut efectul dorit. Părinții celor doi copii au înțeles cât de importantă este o alimentație sănătoasă și totodată mișcarea.

Alte exemple de bune practici în funcție de parteneriatele derulate și în curs de derulare sunt menite a ilustra maniera în care acestea au răspuns nevoilor educabililor, venind totodată și în sprijinul părinților.

De exemplu un parteneriat cu părinții vine în întâmpinarea mai multor nevoi ale preșcolarilor. În grupa mea am avut și un elev agresiv, cu probleme de adaptare. Exemple de copii ce devin egoiști, lipsiți de respect, în conflict cu mediul social, întâlnim și în schițele lui I. L. Caragiale prin „D-l Goe“ și Ionel din „Vizita“. Prin urmare primii șapte ani de educație în sânul familiei și de la grădiniță sunt foarte importanți, fiindcă de ei depinde copilul și adultul de mâine. Comportamentul copilului depinde de acești șapte ani. Dacă este egoist, fără respect, înseamnă că familia a încurajat un comportament greșit precum cucoanele tărâului Goe. În general copiii se adaptează relativ ușor la viața școlară și cu toate acestea există și copii care se adaptează anevoios, tulburând activitatea clasei prin purtarea lor nepotrivită sau prin neputința lor de a ține pasul cu ceilalți copii la învățătură. Acest comportament este în mare măsură rezultatul unor greșeli educative din primii ani de viață a copiilor în cauză. Un parteneriat cu familia, o bună colaborare cu părinții, a ajutat la rezolvarea problemei. Totodată parteneriatele cu biblioteca, ascultarea unor istorioare precum prin „D-l Goe“ și „Vizita“ de I. L. Caragiale, cu biserica unde au ascultat istorisiri moralizatoare și au înțeles că un comportament greșit manifestat față de alt coleg din grupă nu poate fi tolerat, că un astfel de comportament duce la neîncrederea celor din jur în persoana agresivă, marginalizarea lui. Iubirea, prietenia sunt cele care îți întind mâna în orice moment al vieții.

Alte parteneriate precum cel cu teatrul are ca finalitate nevoia copilului de a se exprima în public, de a putea comunica oral, de a avea încredere în el, de a se juca și intra în pielea unui personaj, moduri de a percepe timpul liber. Un parteneriat cu poliția și cu ISU a avut ca scop îmbunătățirea condițiilor de viață ale preșcolarilor, evitarea pericolelor ce pot să apară pe stradă, la joacă, acasă, în gospodărie, la grădiniță etc.

Lecțiile învățate de preșcolari în urma derulării parteneriatelor ce urmeză să le prezint pentru studiu și cercetare mai jos au fost cum să reacționeze și să gestioneze pericolele la care sunt supuși zilnic, adoptarea unei alimentații sănătoase și a unui comportament adecvat în societate, vizavi de alți colegi sau alte persoane, petrecerea timpului liber într-un mod echilibrat.

Pentru realizarea studiilor de caz realizate pe baza parteneriatelor derulate am folosit un mix de metode de cercetare precum observația, chestionarul, metoda anchetei pe bază de interviu.

Metoda observației urmărește derularea faptelor și permite observatorului să surprindă aspecte diferite din desfășurarea activităților. Ea este utilizată în toate etapele cercetării însoțind toate celelalte metode. Observând comportamentul grupurilor de preșcolari care au participat la derularea parteneriatelor prezentate în această cercetare am elaborat la finalul studiului, a se vedea anexele, un album foto din timpul derulării activităților, impresiile părinților, ale invitaților, dar și propuneri de îmbunătățire.

Aplicarea chestionarului după activitatea desfășurată a avut ca scop obținerea feed-backului în ceea ce privește atingerea obiectivelor activității, dar și completarea rapoartelor după fiecare activitate, în timp ce utilizarea metodei anchetei pe bază de interviu a avut ca scop obținerea de informații despre felul în care părinții acordă o atenție reală parteneriatului cu grădinița în cadrul unui program de consiliere. Se poate studia în modelul de parteneriat, dar și un chestionar în urma derulării mai multor proiecte educaționale în prima anexă.

Finalitatea parteneriatelor deja aplicate și prezentate mai jos se poate regăsi în anexele lucrării prin albumul cu fotografii, chestionare, interviuri. Toate acestea au dus la rezolvarea fiecărei probleme ce a stat la baza fiecărui studiu de caz ca de exemplu, problema nutriției, problema comportamentului în societate, gestionarea pericolelor zilnice, petrecerea timpului liber, comunicarea orală a copilului, nevoia acestuia de a se exprima în public.

